

Johannes V. Jensen

i: Nye Himmertandshistorier (1904)

Ane og Koen

Oppe paa Kreaturpladsen ved Hvalpsunds Marked stod en gammel Kone med sin Ko. Hun stod noget afsides med sin enlige Ko, hvad enten det nu var af Beskedenhed eller for at blive lagt bedre Mærke til. Hun stod saa roligt med Hovedklædet draget lidt frem over Panden for Solen og strikkede paa en Strømpe, som allerede var lang og brættet op i en tyk Rulle. Hun var klædt paa efter pæn gammeldags Mode med indigofarvet Skørt, der lugtede saa hjemligt af Lødgryden, og med et brunt strikket Korsklæde over det hule Liv. Hovedklædet var falmet og havde Læg af at være gemt hen, og Træskoene var fladbundede, men hun havde blanket dem. I det graa Haar stak en ekstra Strikkepind foruden de fire, hun brugte saa flittigt med sine gamle forslidte Hænder. Hun stod med et Øre vendt i Retning af Musiken fra Krammarkedet og saa sig ogsaa lidt om paa Folk og Kreaturer, som trængtes og handlede lige ved hende. Der var en Støj og et Brøl omkring hende og allevegne fra, Vrinsken oppe fra Hestemarkedet og Tummel af Baade nede ved Stranden, Hvæld af Gøglere og Trommebump, men hun stod saa stille der i Solen og bandt paa sin Hose.

Og ved Siden af hende med Hovedet nær ved hendes Albue stod Koen hængevommet og udtilbens og tyggede Drøv. Det var en gammel Ko, men den var god, sund i Haarlaget og rigtig ordentlig holdt. Den var jo noget skarp i Agterpartiet og henad Rygbenene, men det var ellers ægte Sager det hele; Yveret struttede fint og loddent under den, og der var ikke altfor mange Ringe paa de kønne sorte og hvide Horn. Den stod med fugtige Øjne og malede anden Gang paa Foderet, stadigt fra venstre til højre med Undermunden, og naar den havde sunket Bidden, vendte den Hovedet og saa sig om, for atter at staa med rolig Hals naar den næste Foderbolle var ilet gennem Spiserøret og op i Munden. Den slimede veltilmode fra den store Mule, og det sang dybt og elastisk som en dunkel Orgeltone i dens Indre, naar den drog Pusten. Det var en sund og levende Ko, der var kommen til Skelsaar og Alder, og som havde oplevet hvad der kan times Køer; den havde født sine Kalve uden nogensinde at faa Lov at se

dem eller slikke dem, og den havde siden tæret sit Foder og givet sin Mælk i god Tro. Og nu tyggede den Drøv her ligesaa godt som et andet Sted og svang sin Haledusk i stive Snirkler om efter Fluerne. Tøjret hang omhyggelig oprinket paa det ene Horn, for den vilde jo ikke bisse eller gaa paa egen Haand, og Klaptræerne var gamle og rundslidte uden hverken Jærn over Næsen eller indadvendte Pløkke, for den behøvede jo slet ikke at aves. Det maa bemærkes, at den havde sit nye Reb paa i Dag, ikke det gamle tynde og øgede, den ellers græssede med. Gammel-Ane vilde, at hun, Koen nemlig, skulde tage sig ud til sin Fordel.

Det var en god Ko, velegnet til Slagtning, og det varede derfor ikke længe før en Mand kom hen og stirrede paa den og grov sine Fingerspidser ned i dens Rygskind, hvilken Tilnærmelse den hummede sig noget for uden dog at blive harmet.

Hvad koster Koen, Gammelmor? spurgte Manden og rettede sit stærke Blik fra Koen og til Ane. Ane strikkede videre.

Den skal ikke sælges, svarede hun. Og som for at slutte Samtalen paa høvisk Maade slap hun Pindene med den ene Haand og tørrede sig privat beskæftiget under Næsen. Manden drev af men kom ligesom til at hælde, idet han gik, fordi han ikke kunde løsrive sine Øjne fra Koen.

Ikke længe efter svipper en fin og barberet Slagter Koen over Hornene med sit Spanskrør og lader sin ophovnede Haand glide hastigt henover Ky'et.

Hvad koster Koen?

Gammel-Ane skeler først til sin Ko, der sitrer frontt med Øjenlaagene for Spanskrøret, og saa vender hun Hovedet og synes at opdage noget langt borte, der interesserer hende.

Den er ikke til Salg.

Færdig. Vor Pranger flagrer videre i sin blodskjoldede Støvfrakke. Men ikke længe efter indfinder der sig en ny Lysthavende. Gammel-Ane ryster paa Hovedet. Koen skal ikke sælges.

Da hun nu saadan havde givet en hel Del Folk Afslag, blev hun jo kendt; de begyndte at snakke om hende. En Mand der havde spurgt paa Koen før, kom tilbage og vilde endelig købe den, og nu gjorde han et Bud, som var meget fordelagtigt. Gammel-Ane sagde Nej, lidt urolig, men bestemt.

Er den da solgt? spurgte Manden.

Nej, det var den slet ikke.

Jamen hvorfor i Alverden staar du da her og paraderer med Koen? Gammel-Ane lod Hovedet synke men strikkede haardnakket videre.

Hvad? Hvorfor staar du her med Koen? spurgte Manden, som nu var helt fornærmet. Er det din egen Ko?

Ja det var nu sikkert nok at det var. Sandelig var det Anes Ko. Hun lagde til, at hun saamænd havde haft den siden den var Kalv, ja hun havde saamænd saa. Kunde Snak forsone Manden, tænkte Ane, saa skulde det ikke mangle. Men han afbrød hende:

Staar du her og gør Nar af Folk?

Aa Gud! Ane tier ulykkelig. Hun strikker som i Vildelse, hun ved ikke, hvorhen hun skal se, saa ked af det bliver hun. Og Manden trænger paa, vred:

Jeg siger, er du kommen til Marked for at gøre Nar af Folk?

Da er det at Gammel-Ane holder op med Strikningen. Og mens hun letter Tøjret af Hornet paa Koen og ordner sig paa Tilbagetogget, fæster hun sine Øjne aabent og bedende paa Manden:

Det er saadan en enlig Ko, betror hun ham tillidsfuldt, det er *saadan* en enlig Ko! Jeg har kun den samme paa mit bitte Hussted, og hun kommer saa sjældent mellem andre Kreaturer. Jeg bor jo saa langt fra andre Folk. Saa tyktes jeg jo jeg vilde trække hende til Marked, for at hun kunde komme i Selskab med andre af hendes egne og adsprede sig en bitte Gang, ja jeg tyktes saamænd saa, og det kunde jo Ingen skade, mente jeg, og saa var det jo vi trak herhen. Men vi skal ikke sælges, og nu skal vi nok trække af Vejen. Og *Undskyld*, skulde jeg sige. Og Farvel. Og Tak.